Сборник съдебна практика

РЕШЕНИЕ НА ОБЩИЯ СЪД (втори състав)

6 октомври 2015 година*

„Конкуренция — Картели — Пазар на натриев хлорат в ЕИП — Решение за изменение, което намалява констатираната продължителност на участие в картела — Изчисляване на размера на глобата — Погасителна давност — Член 25 от Регламент (ЕО) № 1/2003“

По дело T-250/12,

Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, предишно Uralita, SA, установено в Мадрид (Испания), за което се явяват K. Struckmann, адвокат, и G. Forwood, barrister,

жалбоподател,

срещу

Европейска комисия, за която се явяват първоначално N. von Lingen, R. Sauer и J. Bourke, впоследствие M. Sauer и J. Norris-Usher, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на член 1, параграф 2 и член 2 от Решение C(2012) 1965 окончателен на Комисията от 27 март 2012 година за изменение на Решение C(2008) 2626 окончателен от 11 юни 2008 година относно производство по член 101 от ДФЕС и член 53 от споразумението за ЕИП (Дело COMP/38.695 — Натриев хлорат),

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав),

състоящ се от: M. E. Martins Ribeiro, председател, S. Gervasoni и L. Madise (докладчик), съдии,

секретар: C. Kristensen, администратор,

предвид изложеното в писмената фаза на производството и в съдебното заседание от 7 ноември 2014 г.,

постанови настоящото

* Език на производството: английски.

Решение

Обстоятелства, предхождащи спора

1 Жалбоподателят Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA, предишно Uralita, SA, е акционерно дружество, учредено по испанското право. През 1992 г. той учредява Aragonesas Industrias y Energía, SA. До 1994 г. притежава изцяло капитала на посоченото акционерно дружество. През декември 1994 г. прехвърля цялата химическа дейност на акционерното дружество на учредено преди това от него холдингово дружество, наречено Energia e Industrias Aragonesas EIA, SA (наричано по-нататък „EIA“). През 2003 г. след сливане той придобива EIA и отново притежава изцяло капитала на същото акционерно дружество. На 2 юни 2005 г. прехвърля на Ercros Industrial, SAU (наричано по-нататък „Ercros“) разглежданото акционерно дружество, което се преименува на Aragonesas Industrias y Energía, SAU (наричано по-нататък „Aragonesas“).

2 На 28 март 2003 г. представителите на EKA Chemicals AB (наричано по-нататък „EKA“), установено в Швеция дружество, правят искане за освобождаване от глоби или при липсата на освобождаване — за намаляване на техния размер на основание на Известието на Комисията относно освобождаване от глоби и намаляване на техния размер по дела във връзка с картели (ОВ C 45, 2002 г., стр. 3, наричано по-нататък „Известието относно сътрудничеството от 2002 г.“) във връзка със съществуващ картел на пазара на натриев хлорат.

3 На 30 септември 2003 г. Комисията на Европейските общности приема решение, с което предоставя на EKA условно освобождаване от глоба съгласно точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.

4 На 10 септември 2004 г. Комисията изпраща искания за предоставяне на информация на основание на член 18, параграф 2 от Регламент (ЕО) № 1/2003 на Съвета от 16 декември 2002 година относно изпълнението на правилата за конкуренция, предвидени в членове [101 ДФЕС] и [102 ДФЕС] (ОВ L 1, 2003 г., стр. 1) на няколко дружества и по-специално на Aragonesas. На 3 и 9 декември 2004 г. Aragonesas отговаря на тези искания за предоставяне на информация.

5 В периода между 13 ноември 2006 г. и 11 април 2008 г. Комисията изпраща искания за предоставяне на информация на основание на член 18, параграф 2 от Регламент № 1/2003 до няколко дружества, и по-специално до Aragonesas на 13 ноември 2006 г., 8 февруари 2007 г., 12 март 2007 г. и 11 април 2008 г., както и на жалбоподателя — на 8 февруари 2007 г., 20 април 2007 г. и 11 април 2008 г.

6 На 27 юли 2007 г. Комисията приема изложение на възраженията, чиито адресати са по-специално Aragonesas и жалбоподателят. В определения за това срок последните представят на Комисията становищата си по него.

7 На 20 ноември 2007 г. жалбоподателят упражнява правото си да бъде изслушан от Комисията.

8 На 11 юни 2008 г. Комисията приема Решение C(2008) 2626 окончателен относно производство по член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело COMP/38.695 — Натриев хлорат) (наричано по-нататък „решението от 2008 г.“). В това решение тя приема, че Aragonesas е участвало в разглежданите антиконкурентни практики между 16 декември 1996 г. и 9 февруари 2000 г.

9 На първо място, по отношение на жалбоподателя по същество Комисията приема в съображения 416—426 и 455—468 от решението от 2008 г., че жалбоподателят е упражнявал пряко, но също и непряко, посредством EIA, решаващо влияние върху стратегическата ориентация и общата търговска политика на Aragonesas. На второ място, Комисията прави извода, че предвид, от една страна, презумпцията, според която EIA упражнява решаващо влияние върху Aragonesas, защото притежава целия му капитал към момента на извършване на нарушението, и от друга страна, предвид други фактори, посочени в решението от 2008 г., EIA поне на практика е упражнило решаващо влияние върху поведението на Aragonesas, така че бидейки част с Aragonesas от предприятието, извършило нарушението, EIA е отговорно за неправомерното поведение на посоченото предприятие. Следователно, доколкото през 2003 г. EIA е придобито от жалбоподателя и доколкото последният става негов правоприемник по право и от икономическа гледна точка, Комисията приема по същия повод, че отговорността на EIA по отношение на неправомерното поведение на разглежданото предприятие е преминала върху жалбоподателя.

10 Ето защо в съображения 469 и 487—489 от решението от 2008 г. Комисията приема, че Aragonesas и жалбоподателят са поотделно и солидарно отговорни за нарушението, извършено от първото дружество между 16 декември 1996 г. и 9 февруари 2000 г.

11 Поради тази причина в член 1, букви ж) и з) от решението от 2008 г. Комисията прави извода съответно, че Aragonesas и жалбоподателят са нарушили член 101 ДФЕС и член 53 от Споразумението за ЕИП, като са участвали в периода между 16 декември 1996 г. и 9 февруари 2000 г. в съвкупност от споразумения и съгласувани практики.

12 В член 2, буква е) от решението от 2008 г. Комисията налага глоба в размер на 9 900 000 EUR, за заплащането на която Aragonesas и жалбоподателят са поотделно и солидарно отговорни.

13 В член 4 от решението от 2008 г. Комисията изброява адресатите на посоченото решение, сред които са Aragonesas и жалбоподателят.

14 На 26 август 2008 г. Aragonesas подава в секретариата на Общия съд жалба за отмяна на решението от 2008 г. в частта, в която то се отнася до него. По нея е образувано дело под номер T-348/08. По същество Aragonesas оспорва, че е участвало в разглежданите антиконкурентни практики в периода между 16 декември 1996 г. и 9 февруари 2000 г., а оттам и общия размер на наложената му глоба.

15 С жалба, заведена в секретариата на Общия съд на 26 август 2008 г., жалбоподателят иска да се отмени решението от 2008 г. в частта, в която то се отнася до него. По нея е образувано дело под номер T-349/08. По същество жалбоподателят оспорва решението на Комисията да го държи отговорен за неправомерното поведение на Aragonesas и да му налага глоба, за която той носи солидарна отговорност с последното дружество.

16 Междувременно на 16 септември 2008 г. жалбоподателят плаща размера на глобата, за която е поотделно и солидарно отговорен с Aragonesas в решението от 2008 г.

17 С решение от 25 октомври 2011 г., Aragonesas Industrias y Energía/Комисия (T-348/08, Сб., EU:T:2011:621, наричано по-нататък „решение Aragonesas“) Общият съд постановява следното:

„1) Отменя член 1, буква ж) от Решение C(2008) 2626 окончателен на Комисията от 11 юни 2008 година относно производство по член [101 ДФЕС] и член 53 от Споразумението за ЕИП (Дело COMP/38.695 — Натриев хлорат) в частта, в която Комисията на Европейските общности констатира нарушение на [Aragonesas] в периода от 16 декември 1996 г. до 27 януари 1998 г., от една страна, и в периода от 1 януари 1999 г. до 9 февруари 2000 г., от друга страна.

2) Отменя член 2, буква е) от Решение C(2008) 2626 окончателен в частта, в която определя размера на глобата на 9 900 000 EUR.

3) Отхвърля жалбата в останалата ѝ част.

[…]“.

18 В точка 247 от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд приема, че „първата част от първото правно основание следва да се уважи частично, доколкото Комисията е допуснала грешка, като е заключила в решение[то от 2008 г.], че [Aragonesas] е участвало в разглежданото нарушение, от една страна, в периода от 16 декември 1996 г. до 27 януари 1998 г., и от друга страна, в периода от 1 януари 1999 г. до 9 февруари 2000 г.“.

19 В точка 258 от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд решава предвид направените в точка 247 от посоченото решение изводи „да уважи като основателна втората част от второто правно основание, изведена от това, че Комисията е допуснала грешка в преценката при определянето на продължителността на участието на жалбоподателя в нарушението“.

20 В точка 302 от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд прави извода, че „второто правно основание трябва да се уважи частично, доколкото продължителността на извършеното от жалбоподателя нарушение, така както е възприета от Комисията за целите на изчисляване на наложената му глоба, е неправилна“.

21 В точка 303 от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд прави извода, че следва „да се уважи частично искането за отмяна на решение[то от 2008 г.], доколкото, от една страна, в член 1 от него Комисията заключава, че [Aragonesas] е участвал в нарушението в периода от 16 декември 1996 г. до 27 януари 1998 г. и в периода от 1 януари 1999 г. до 9 февруари 2000 г., и доколкото, от друга страна, в член 2 от него Комисията определя глоба в размер на 9 900 000 EUR“.

22 Накрая, в точка 307 от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд припомня по-специално, че Комисията е длъжна да извлече съответните последиците от направените в точка 303 от посоченото решение изводи.

23 С решение от 25 октомври 2011 г., Uralita/Комисия (T-349/08, наричано по-нататък „решение Uralita“, EU:T:2011:622), Общият съд отхвърля като неоснователна жалбата на жалбоподателя в нейната цялост.

24 С писмо от 5 декември 2011 г. Комисията информира жалбоподателя и Aragonesas за последиците, които възнамерява да извлече от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621). В този смисъл по отношение на Aragonesas тя посочва, че смята да предложи на колегиума на комисарите да му наложи глоба с нов размер в съответствие с член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 предвид периода на нарушение, потвърден в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621). Що се отнася до жалбоподателя тя посочва, че макар в решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622), Общият съд да отхвърля жалбата в нейната цялост, така че глобата, наложена му в решението от 2008 г., е потвърдена в частта, която се отнася до него, Комисията възнамерява да предложи на колегиума на комисарите, от една страна, да измени продължителността на нарушението, в което е участвал, за да съвпадне тя с възприетата по повод на Aragonesas, а от друга страна, да намали размера на глобата, за която жалбоподателят и Aragonesas са поотделно и солидарно отговорни. Едновременно с писмото от 5 декември 2011 г. Комисията изпраща съответно на жалбоподателя и на Aragonesas искане за информация, за да довърши предложението си към колегиума на комисарите.

25 С писмо от 19 декември 2011 г. в отговор на писмото от 5 декември 2011 г. Aragonesas и жалбоподателят отговарят на Комисията, че въпреки че не споделят гледната точка на последната по отношение на последиците, които следва да се изведат във връзка с второто писмо от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), са отговорили на искането за информация, за да им бъде възстановена поне част от размера на глобата, за която са поотделно и солидарно отговорни в решението от 2008 г. Уточняват също, че посоченото писмо не променя правното им положение.

26 С писмо от 23 януари 2012 г., на първо място, жалбоподателят информира Комисията, че в резултат на сливането с Ercros, Aragonesas, считано от 31 май 2010 г., е престанало да съществува. На второ място, той посочва, че макар Aragonesas да остава поотделно и солидарно отговорно за разглежданото нарушение за периода, който не е отменен от Общия съд в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), съгласно договора за закупуване на акции, който е подписал с Ercros, той единствено поема икономическата отговорност за плащането на цялата глоба, която би била наложена по силата на решение за изменение в резултат на посоченото съдебно решение, както и в резултат на решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622). Във въпросното писмо той посочва следното:

„[…] Uralita следователно признава изцяло отговорността си за нарушението в периода от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г. в рамките на производството, заведено от Комисията по дело 38.695 — Натриев хлорат.

Предвид изложеното по-горе и с оглед на интереса си от приемането на решение за изменение и от възстановяването на междувременно платената глоба в най-къси срокове Uralita изразява съгласието си […] да бъде единствено отговорно за уреждането на каквато и да глоба, определена в подобно решение за периода на нарушението, установен в решение [Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621)], а именно за периода от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г., и […] да му бъде изпратено само решение за изменение, без да е необходим каквото и да е друг процесуален акт, различен от писмото от 5 декември 2011 г., съдържащо изложение на фактите“.

27 На 27 март 2012 г. Комисията приема Решение C(2012) 1965 окончателен за изменение на Решение C(2008) 2626 окончателен от 11 юни 2008 година относно производство по член 101 от ДФЕС и член 53 от споразумението за ЕИП (Дело COMP/38.695 — Натриев хлорат) (наричано по-нататък „обжалваното решение“). Съгласно обжалваното решение Комисията, като припомня обстоятелствата, предхождащи спора, и по-специално отхвърлянето от Общия съд в решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622), на жалбата на жалбоподателя срещу решението от 2008 г. в нейната цялост, приема, че наложената му глоба в размер на 9 900 000 EUR е потвърдена. Въпреки това в съображения 8 и 9 от обжалваното решение Комисията посочва следното:

„(8) Макар Общият съд да отхвърля жалбата на Uralita за отмяна на решението [от 2008 г.], Комисията приема все пак за уместно, предвид частичната отмяна, постановена в решение Aragonesas [точка 17 по-горе (EU:T:2011:621)], да намали продължителността на периода на нарушение по отношение на Uralita, за да го сведе до възприетия в решение Aragonesas [посочено по-горе], а именно от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г.

(9) От друга страна, предвид особените обстоятелства по делото и по-специално изявленията на Uralita, които се съдържат в писмото му от 23 януари 2012 г., […] и предвид факта, че Uralita междувременно е платило на Комисията целия размер на глобата, [наложена в решението от 2008 г.], в определените от решението срокове, Комисията решава да измени решението, както то е било прието и известено на Uralita, като:

а) намали продължителността на участието в нарушението, за да я сведе до периода от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г., и

б) определи съгласно член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 глоба, която съответства на продължителността на този ревизиран период на нарушението, за плащането на която Uralita ще бъде отговорно“.

28 По отношение на изчисляването на новия размер на глобата, наложена на жалбоподателя, Комисията прилага същите параметри като използваните в решението от 2008 г., с изключение на коефициента за умножение, отнасящ се до продължителността, който определя на 0,91, за да се отрази по-късият период на нарушението.

29 По отношение на лихвата, която се е натрупала върху размера на глобата от 9 900 000 EUR, наложена с решението от 2008 г., от плащането ѝ междувременно от жалбоподателя, в съображение 11 от обжалваното решение Комисията приема, че „тъй като Общият съд е потвърдил участието на [жалбоподателя] в нарушението за периода от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г., лихвата върху размера на глобата, която трябва да се наложи съгласно настоящото решение […], е в полза на Комисията и следователно се удържа от нея“.

30 Диспозитивът на обжалваното решение гласи следното:

„*Член 1*

Решението [от 2008 г.] се изменя, както следва:

1) В член 1 буква з) се заменя със следното:

„з) Uralita SA, от 28 януари 1998 г. до 31 декември 1998 г.“.

2) В член 2, първа алинея, буква е) се заменя със следния текст:

„е) Uralita SA: 4 231 000 EUR“.

Член 2

Лихвата, която се е натрупала върху сумата от 4 231 000 EUR, тъй като е привременно платена на 16 септември 2008 г., е в полза на Комисията.

Член 3

Адресат на настоящото решение е:

Uralita […]“.

31 На 3 април 2012 г. Комисията възстановява на жалбоподателя сумата от 5 981 569 EUR. Този размер е изчислен въз основа на разликата между глобата в размер на 9 900 000 EUR, наложена в решението от 2008 г. (наричана по-нататък „първоначалната глоба“), и глобата в размер на 4 231 000 EUR, наложена в обжалваното решение, увеличен с лихвата, която се е натрупала върху тази разлика, считано от привременното плащане на първоначалната глоба.

Производство и искания на страните

32 На 5 юни 2012 г. жалбоподателят подава в секретариата на Общия съд настоящата жалба.

33 Жалбоподателят иска от Общия съд:

— да отмени член 1, параграф 2 от обжалваното решение, доколкото с него му се налага глоба от 4 231 000 EUR,

— да отмени член 2 от обжалваното решение,

— да осъди Комисията да заплати съдебните разноски.

34 Комисията иска от Общия съд:

— да отхвърли жалбата,

— да осъди жалбоподателя да заплати съдебните разноски.

От правна страна

35 В подкрепа на жалбата си жалбоподателят изтъква две основания. Първото е изведено от нарушение на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003. Второто е изведено от нарушение на член 266 ДФЕС.

36 Комисията оспорва основателността на двете основания, на които се позовава жалбоподателят. По същество тя посочва най-напред, че жалбата, доколкото става въпрос за първото основание, е недопустима, тъй като жалбоподателят нямал интерес от отмяната на обжалваното решение.

По допустимостта

37 Комисията оспорва допустимостта на „жалбата на [жалбоподателя,] що се отнася до първото основание“. По същество, на първо място, тя изтъква, първо, че по делото, довело до постановяване на решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622), жалбоподателят нито е изтъкнал основание, изведено от нарушението на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, нито е оспорил продължителността на участието на Aragonesas в разглежданото нарушение, и второ, че след постановяването на решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622), и след като то не е обжалвано, решението от 2008 г. ставало окончателно спрямо жалбоподателя в частта, в която с него му се налага глоба от 9 900 000 EUR. Комисията добавя, че предвид съдебната практика тя не е длъжна да облагодетелства жалбоподателя от частичната отмяна на решението от 2008 г., постановено по дело Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621). Ето защо, доколкото обжалваното решение не замества, а само изменя решението от 2008 г., от една страна, основанието, изведено от нарушение на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, било просрочено, а следователно и недопустимо, от друга страна, дори да се приеме, че обжалваното решение е отменено, жалбоподателят нямал полза от отмяната му, тъй като решението от 2008 г. щяло да породи отново правното си

действие, така че щяла да му бъде наложена глоба, която е по-голяма от наложената с обжалваното решение. Така, жалбоподателят нямал интерес от оспорване на обжалваното решение.

38 На второ място, Комисията изтъква, първо, че с писмото от 19 декември 2011 г. жалбоподателят изрично посочва, от една страна, съгласието си да носи единствен отговорност за плащането на глобата, която може да му бъда наложена за периода между 28 януари и 31 декември 1998 г., а от друга страна, интереса си от приемането на решение за изменение на решението от 2008 г. в най-кратки срокове, и второ, че в хода на административното производство във връзка с обжалваното решение жалбоподателят не се е позовал на нарушение на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003. Ето защо сега жалбоподателят не можел да твърди, че има законен интерес от отмяната на решението за изменение.

39 По същество жалбоподателят твърди, че с оглед, от една страна, на предмета на жалбата, а именно жалба за частична отмяна на обжалваното решение, доколкото съгласно член 1, параграф 2 от него му е наложена глоба от 4 231 000 EUR, а от друга страна, с оглед на правните последици спрямо него от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), той има интерес да оспори обжалваното решение. Този интерес не можел да бъде поставен под въпрос предвид изявленията му в писмото от 23 януари 2012 г.

40 В началото следва да се посочи, че в отговор на въпрос, поставен от Общия съд в хода на съдебното производство, с който той приканва Комисията да уточни обхвата на повдигнатото от нея възражение за недопустимост, същата посочва, че то се отнася до първото основание. С оглед на това уточнение следва да се разгледа възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията.

41 В това отношение, що се отнася до допустимостта на жалба за отмяна, според постоянната съдебна практика такава жалба, подадена от физическо или юридическо лице, е допустима само ако жалбоподателят има правен интерес от отмяната на обжалвания акт. Подобен интерес предполага отмяната на акта да може чрез резултата си да донесе полза на страната, която я е подала (вж. в този смисъл решения от 13 юли 2000 г., Парламент/Richard, C-174/99 P, Rec, EU:C:2000:412, т. 33; от 10 септември 2009 г., Akzo Nobel и др./Комисия, C-97/08 P, Сб., EU:C:2009:536, т. 33 и цитираната съдебна практика и от 28 септември 2004 г., MCI/Комисия, T-310/00, Rec, EU:T:2004:275, т. 44 и цитираната съдебна практика).

42 В конкретния случай следва да се посочи, че по същество Комисията поддържа, че жалбоподателят няма интерес от отмяната на член 1, параграф 2 от обжалваното решение въз основа на първото основание, изведено от нарушение на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003. Ето защо следва да се разгледа възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията срещу първото основание в светлината на посочената съдебна практика.

43 На първо място, следва да се посочи, че като е приела обжалваното решение, Комисията, както става ясно от съображения 8 и 9 от последното, е изменила решението от 2008 г., за да може жалбоподателят да се възползва от правните последици от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621). На това основание тя решава да намали, от една страна, в член 1, параграф 1 от обжалваното решение периода на нарушението, за което в решението от 2008 г. се твърди, че жалбоподателят е участвал, за да може, както става ясно от съображение 8 от обжалваното решение, той да съвпадне с възприетия в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), а от друга страна, в член 1, параграф 2 от обжалваното решение размера на глобата, наложена на жалбоподателя в решението от 2008 г., за да може, както става ясно от съображение 9, буква б) от обжалваното решение, той да съответства на продължителността на новия период на нарушение.

44 На второ място, от констатацията, съдържаща се в точка 43 по-горе, става ясно, че обжалваното решение, чийто адресат е жалбоподателят, има неблагоприятни за него последици, доколкото, от една страна, в него се твърди, че той е участвал през новия период в нарушението, разглеждано в решението от 2008 г., а от друга страна, му налага глоба с нов размер спрямо възприетия в решението от 2008 г. С първото основание обаче жалбоподателят иска да се отмени член 1, параграф 2 от обжалваното решение, доколкото Комисията му е наложила глоба след изтичането на давностния срок, определен в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003. В никакъв случай жалбоподателят не оспорва законосъобразността на член 1, параграф 1 от обжалваното решение, доколкото той определя продължителността на периода на нарушението, в което понастоящем се твърди, че е участвал.

45 На трето място, установено е, че в настоящия случай става въпрос за едно-единствено продължено нарушение. Следователно съгласно разпоредбите на член 25, параграф 2, второ изречение от Регламент № 1/2003 давностният срок, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от посочения регламент, е започнал да тече, считано от деня, в който нарушението е преустановено. В настоящия случай, след като периодът на нарушение, за което в решението от 2008 г. се твърди, че жалбоподателят е участвал, е преустановен на 9 февруари 2000 г., от обжалваното решение става ясно, че новият период на нарушение, за което в посоченото решение се твърди, че жалбоподателят е участвал, е преустановен по-рано, а именно, както страните признават в отговор на въпрос, поставен от Общия съд в хода на съдебното заседание, на 31 декември 1998 г.

46 Ето защо, като изменя продължителността на нарушението, за което първоначално в решението от 2008 г. се твърди, че жалбоподателят е участвал, Комисията определя нова дата, от която да започне да тече давностният срок, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, поради което неправилно упреква жалбоподателя, че в подкрепа на жалбата си за отмяна той е изтъкнал първото основание, изведено от нарушение на посочения член, което не е бил предявил по делото, довело до постановяване на решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622).

47 На четвърто място, доводът на Комисията, според който, ако обжалваното решение е отменено, това означавало, че доколкото решението от 2008 г. става окончателно спрямо жалбоподателя, член 2, буква е) от него, доколкото с този член му е наложена глоба в размер на 9 900 000 EUR, оставал в сила, така че жалбоподателят нямал полза от подобно обжалване, не може да се приеме. Всъщност, без да е необходимо да се взема становище по въпроса дали Комисията е длъжна да направи така, че жалбоподателят да се възползва от правните последици от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), както беше констатирано в точка 43 по-горе, от мотивите към обжалваното решение става ясно, че Комисията е решила да намали продължителността на периода на нарушението, за което в решението от 2008 г. се твърди, че жалбоподателят е участвал.

48 Следователно, дори да се приеме, че Общият съд уважи жалбата въз основа на първото основание, при положение че посоченото основание е насочено единствено срещу член 1, параграф 2 от обжалваното решение, то ще бъда отменено частично единствено доколкото определя новия размер на глобата, наложена на жалбоподателя в решението от 2008 г., а не доколкото определя новия период на нарушението, за което се твърди, че жалбоподателят е участвал — период, във връзка с който се преценява погасителната давност на правомощието на Комисията да налага глоба. Ето защо не може да се приеме с оглед на преценката на допустимостта на първото основание, че съдебно решение за частична отмяна на обжалваното решение, основано на последното, би имало за последица да възстанови размера на глобата, наложена на жалбоподателя в решението от 2008 г., предвид задължението на Комисията да предприеме необходимите мерки за изпълнение на настоящото решение съгласно член 266 ДФЕС, що се отнася по-специално до правомощието ѝ да наложи глоба на жалбоподателя с

оглед на новия период на нарушение, определен в член 1, параграф 1 от обжалваното решение (вж. решение CAS Succhi di Frutta/Комисия, T-191/96 и T-106/97, Rec, EU:T:1999:256, т. 62 и цитираната съдебна практика).

49 От това следва, че частична отмяна на обжалваното решение въз основа на първото основание би била от полза за жалбоподателя по смисъла на съдебната практика, посочена в точка 41 по-горе. Следователно първото основание е допустимо.

50 Този извод не може да се промени с оглед на довода на Комисията, че с писмото от 19 декември 2011 г. жалбоподателят е изразил изрично съгласието си да бъде единствено отговорен за уреждането на глобата, която може да му бъда наложена в решението за изменение на решението от 2008 г. на основание на приетия нов период на нарушението. Всъщност, противно на поддържаното от Комисията, от текста на писмото от 19 декември 2011 г. не става ясно, че жалбоподателят е изразил такова съгласие. В посоченото писмо жалбоподателят формулира възражения във връзка с последиците, които Комисията възнамерява да извлече от решения Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), и Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622), по-специално що се отнася до възстановяването на поне част от размера на първоначалната глоба.

51 За разлика от това налага се констатацията, че в писмото от 23 януари 2012 г. жалбоподателят е информирал Комисията, че той единствен ще носи икономическата отговорност за плащането на каквато и да глоба, която би му била наложена по силата на решение за изменение на решението от 2008 г., в резултат, от една страна, на решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), а от друга страна, на решение Uralita, точка 23 по-горе (EU:T:2011:622).

52 Според съдебната практика обаче, ако изричното или мълчаливо признаване в хода на административното производство пред Комисията от страна на дадено предприятие на определени фактически или правни обстоятелства може да съставлява допълнително доказателство при преценката на основателността на жалба по съдебен ред, то не може да ограничи самото упражняване на правото на жалба пред Общия съд, с което разполагат физическите или юридическите лица по силата на член 263, четвърта алинея ДФЕС. При липсата на изрично предвидено правно основание за тази цел едно такова ограничение е в противоречие с основните принципи за законност и за спазване на правото на защита. Впрочем следва да се изтъкне, че правото на ефективни правни средства за защита и на достъп до безпристрастен съд е гарантирано от член 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, която съгласно член 6, параграф 1, първа алинея ДЕС има същата юридическа сила като Договорите. Съгласно член 52, параграф 1 от Хартата всяко ограничаване на упражняването на правата и свободите, признати от нея, трябва да бъде предвидено в закон (решение от 1 юли 2010 г., Knauf Gips/Комисия, C-407/08 P, Сб., EU:C:2010:389, т. 90 и 91).

53 Освен това налага се констатацията, че фактът, че в писмото от 23 януари 2012 г. жалбоподателят е информирал Комисията, че ще носи единствен икономическата отговорност за плащането на каквато и да глоба, която може да му бъде наложена на основание на разглежданото нарушение, не може да се тълкува в смисъл, че той се е отказал да се позове на разпоредбите на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003 по отношение на евентуална погасителна давност на правомощието на Комисията да му наложи такава глоба. Всъщност от текста на посоченото писмо става ясно единствено, че жалбоподателят е приел да носи сам отговорността за плащането на евентуална глоба, наложена от Комисията.

54 От друга страна, налага се констатацията, че в писмото от 19 декември 2011 г. жалбоподателят изрично е уточнил, че посоченото писмо не променя по никакъв начин на правното му положение.

55 Следователно нито текстът на писмото от 19 декември 2011 г., нито текстът на писмото от 23 януари 2012 г. не могат да се противопоставят на жалбоподателя, за да се оспори допустимостта на първото основание.

56 Предвид всички изложени по-горе съображения възражението за недопустимост, повдигнато от Комисията срещу първото основание, следва да се отхвърли като неоснователно, поради което настоящата жалба следва да се разгледа по същество.

По съществото на спора

57 В рамките на първото основание жалбоподателят твърди, от една страна, че Комисията е нарушила член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, като му е наложила нова глоба след изтичането на давностния срок, определен в посочения член, а от друга страна, че е допуснала грешка при прилагането на правото, като в член 2 от обжалваното решение е решила да задържи лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото решение.

58 По-специално, първо, жалбоподателят изтъква, че съгласно член 1, параграф 1 от обжалваното решение Комисията е намалила периода на нарушение спрямо Uralita, така че посоченият период съответства на определения от Общия съд в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), а именно от 28 януари до 31 декември 1998 г.

59 Най-напред обаче, съгласно разпоредбите на член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003, тъй като разглежданото нарушение е квалифицирано като продължено, давностният срок от пет години е трябвало да започне да тече от 31 декември 1998 г.

60 По-нататък, искането на ЕКА за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер от 28 март 2003 г., както и решението на Комисията от 30 септември 2003 г. да му предостави на основание на точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. условно освобождаване не представлявали събития, които могат да прекъснат давностния срок съгласно разпоредбите на член 25, параграф 3 от Регламент № 1/2003. Освен това жалбоподателят отбелязва, че от практиката на Комисията при вземане на решения в тази област ставало ясно, че на основание на посоченото известие тя приема за действие, което прекъсва давността, първото искане за предоставяне на информация. Така в съображение 492 на решението от 2008 г. Комисията приела първото искане за предоставяне на информация, постъпило на 10 септември 2004 г., за събитие, което може да прекъсне срока по разглежданото дело. Тази практика възпрепятствала Комисията да посочи понастоящем друг вид действие, каквото е решението за предоставяне на условно освобождаване, като действие, което прекъсва погасителната давност.

61 Накрая, при липсата на каквото и да е друго събитие, което прекъсва погасителната давност, давностният срок, определен в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, изтичал на 31 декември 2003 г.

62 Ето защо жалбоподателят смята, че като му се налага в член 1, параграф 2 от обжалваното решение глоба на основание на продължителността на нарушението, посочено в член 1, параграф 1 от посоченото решение, Комисията е нарушила член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003.

63 На второ място, жалбоподателят поддържа, че след като правото на Комисията да му наложи нова глоба в обжалваното решение е преклудирано, тя не може законосъобразно в член 2 от посоченото решение да задържи лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото решение, а именно 4 231 000 EUR.

64 На трето място, в писмената реплика най-напред жалбоподателят посочва, че за да се вземе отношение по въпроса дали правото на Комисията да му наложи глоба е преклудирано по силата на разпоредбите на член 25 от Регламент № 1/2003, а следователно и дали тя е имала право да задържи лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от обжалваното решение, следва да се определи дали частичната отмяна на решението от 2008 г. в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), е произвела действие спрямо него. В този смисъл той твърди, че доколкото е поотделно и солидарно отговорен за разглежданото нарушение, произтичащо само от неправомерното поведение на Aragonesas, единствено поради решаващото влияние, което е упражнил върху последното и поради встъпването му в правата и задълженията на EIA, частичната отмяна на решението от 2008 г. в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), е произвела действие спрямо него. Следователно той трябвало да се ползва от евентуална погасителна давност за единната глоба, за която той и Aragonesas са поотделно и солидарно отговорни.

65 По-нататък според жалбоподателя след като в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд е отменил цялата глоба, за която е поотделно и солидарно отговорен с Aragonesas в решението от 2008 г., в обжалваното решение Комисията му е наложила нова глоба. Следователно обжалваното решение се подчинявало на всички правила за погасителната давност, както са определени в член 25 от Регламент № 1/2003.

66 Накрая, дори давностният срок да е прекъснат от датата на приемане на решението на Комисията от 30 септември 2003 г. да предостави условно освобождаване от глоба на EKA, и като се вземе предвид спирането на давностния срок, предвиден в член 25, параграф 6 от Регламент № 1/2003, глобата в обжалваното решение е трябвало да бъде наложена след изтичането на максималния давностен срок от десет години, предвиден в член 25, параграф 5 от същия регламент.

67 Комисията оспорва всички доводи, изложени в подкрепа на първото основание.

68 В началото Общият съд констатира, че първото основание почива на две оплаквания, всяко от които е изведено от грешка при прилагане на правото. По отношение на второто оплакване от жалбата става ясно, че жалбоподателят не е идентифицирал правото, което според него е било нарушено от Комисията, доколкото в член 2 от обжалваното решение тя е решила да задържи лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото решение.

69 В рамките на второто основание обаче следва да се посочи, че жалбоподателят поддържа, че Комисията е нарушила член 266 ДФЕС, доколкото по същество, като е решила в член 2 от обжалваното решение да задържи размера на новата глоба, която му е наложила, както и лихвите, начислени върху този размер от плащането междувременно на първоначалната глоба, тя не била извела всички последици от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621).

70 В отговор на въпрос, поставен от Общия съд в хода на съдебното заседание относно обхвата на второто основание, обаче жалбоподателят признава, както това е отбелязано в протокола от съдебното заседание, че член 2 от обжалваното решение се отнася единствено до лихвите, начислени върху новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото

решение. Следователно второто основание трябва да се тълкува в смисъл, че жалбоподателят оспорва единствено решението на Комисията в член 2 от обжалваното решение да задържи лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото решение.

71 С оглед на изложените по-горе съображения се налага констатацията, че второто оплакване, изложено в подкрепа на първото основание, е идентично на мотивите, изложени от жалбоподателя в подкрепа на второто основание, изведено от нарушение на член 266 ДФЕС. Следователно, най-напред, следва да се разтълкува второто оплакване от първото основание в светлината на второто основание и въз основа на това да се приеме, че с това оплакване жалбоподателят твърди, че е налице нарушение на член 266 ДФЕС. По-нататък, с оглед на единния предмет на второто оплакване от първото основание и на второто основание, доколкото и двете целят да се констатира нарушение на член 266 ДФЕС, те следва да се разгледат заедно. Накрая, по същество от изложението на първото основание става ясно, че втората част от посоченото основание почива на констатацията за основателността на първата част. Всъщност единствено, доколкото според жалбоподателя правото на Комисията да му наложи нов размер на глобата е било преклудирано, лихвите, начислени след плащането междувременно на първоначалната глоба върху частта от последната, която се равнява на новия размер на глобата, определен в член 1, параграф 2 от посоченото решение, били незаконосъобразно задържани от Комисията. Ето защо следва да се приеме, че второто основание и второто оплакване от първото основание почиват заедно на предварителната констатация, формулирана от Общия съд, за основателността на първата част от първото основание.

72 По отношение на първото оплакване от първото основание, изведено от нарушение на член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, следва да се отбележи, че по същество то има за цел Общият съд да констатира, че правото на Комисията да наложи глоба на жалбоподателя е било преклудирано.

73 На първо място, следва да се посочи, че първата част от първото основание се позовава на презумпцията, че в решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), Общият съд отменил изцяло член 2, буква е) от решението от 2008 г., така че в обжалваното решение Комисията приела ново решение за налагане на глоба на жалбоподателя.

74 Тази презумпция е погрешна. Всъщност от текста на точка 2 от диспозитива на решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), изрично следва, че Общият съд е отменил член 2, буква е) от решението от 2008 г. „в частта, в която определя размера на глобата на 9 900 000 EUR“. Следователно с използването на израза „в частта, в която“ отмяната на посочения член от решението от 2008 г. е частична, тъй като включва единствено определения размер на глобата, без да се отнася до решението на Комисията да наложи глоба.

75 Този прочит на член 2, буква е) от решението от 2008 г. се подкрепя от мотивите към решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), посочени в точки 247, 258, 302 и 303 от това решение, както бяха цитирани в точки 18—21 по-горе.

76 Следователно както от диспозитива, така и от мотивите към решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621), става ясно, че Общият съд е отменил член 2, буква е) от решението от 2008 г. единствено доколкото в него Комисията е определила размера на глобата. В никакъв случай Общият съд не е отменил посочения член, доколкото въз основа на разпоредбите на член 23, параграф 2 от Регламент № 1/2003 Комисията е взела решение да наложи глоба, за която Aragonesas и жалбоподателят са поотделно и солидарно отговорни.

77 Противно на поддържаното от жалбоподателя, с обжалваното решение Комисията не е приела ново решение да му наложи глоба. Всъщност посоченото решение е имало за предмет и действие да потвърди частично първоначално наложената в решението от 2008 г. глоба на жалбоподателя в размер на 4 231 000 EUR, а именно размерът, посочен в член 1, параграф 1, буква е) от обжалваното решение. Следователно, за да се прецени основателността на първата част от първото основание, изведена от погасителната давност на правомощието на Комисията да наложи глоба на жалбоподателя, следва да се вземе предвид датата, на която Комисията е решила да я наложи на жалбоподателя, а именно датата на решението от 2008 г., или 11 юни 2008 г., а не датата на обжалваното решение, което, както става ясно от последното, е имало за предмет жалбоподателят да се възползва от правните последици от решение Aragonesas, точка 17 по-горе (EU:T:2011:621).

78 На второ място, по отношение на давностния срок, определен в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, следва да се припомни, че съгласно посочения член във връзка с член 23, параграф 2, буква а) от същия регламент предоставеното на Комисията правомощие да налага глоби на предприятия и на сдружения на предприятия, когато умишлено или поради небрежност нарушават член 101 ДФЕС, е ограничено от петгодишен давностен срок.

79 Съгласно член 25, параграф 2 от Регламент № 1/2003 погасителната давност започва да тече от деня, в който е извършено нарушението. Същата разпоредба уточнява обаче, че в случай на продължени или продължавани нарушения давностният срок започва да тече в деня, в който нарушението е преустановено.

80 Член 25, параграф 3, буква а) от Регламент № 1/2003 предвижда, че всяко действие, предприето от Комисията или от органа по конкуренция на държава членка с цел извършване на проучване или производство във връзка с нарушение, по-специално писмено искане за информация, изпратено от Комисията, прекъсва давността, като прекъсването е ефективно от датата, на която за предприетите действия е уведомено поне едно от предприятията или сдруженията на предприятия, които са участвали в нарушението.

81 Съгласно член 25, параграф 4 от Регламент № 1/2003 прекъсването на давността се прилага за „всички“ предприятия или сдружения на предприятия, които са участвали в нарушението (решение от 27 юни 2012 г., Bolloré/Комисия, T-372/10, Сб., EU:T:2012:325, т. 201).

82 Колкото до член 25, параграф 5, първо изречение от Регламент № 1/2003, той предвижда по-специално, че с всяко прекъсване започва да тече нов давностен срок.

83 В настоящия случай, първо, страните са съгласни, че разглежданото нарушение е едно-единствено и продължено. Следователно съгласно разпоредбите на член 25, параграф 2, второ изречение от Регламент № 1/2003 давностният срок, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от посочения регламент, започва да тече от „деня, в който нарушението е преустановено“, или, както беше констатирано в точка 45 по-горе, от 31 декември 1998 г. При липсата на действие, което прекъсва погасителната давност, давностният срок от пет години, посочен в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, по принцип следва да изтече на 31 декември 2003 г.

84 Второ, следва да се разгледа дали, както твърди Комисията, давностният срок от пет години, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003, е бил прекъсван преди 31 декември 2003 г. от действие на Комисията по смисъла на член 25, параграф 3 от същия регламент.

85 В това отношение следва да се припомни, че според съдебната практика от разпоредбите на член 25, параграфи 3 и 4 от Регламент № 1/2003 произтича, че щом едно предприятие е участвало в нарушението, тоест в крайна сметка щом едно предприятие е идентифицирано като

такова в обжалваното решение, прекъсването на давността, произтичащо от уведомяването на поне едно предприятие (това или друго), също идентифицирано като участвало в нарушението, за акта на проучване или производство поражда последици по отношение на него. Следователно действията, които прекъсват погасителната давност, пораждат последици erga omnes спрямо всички предприятия, участвали в разглежданото нарушение (вж. в този смисъл решение Bolloré/Комисия, точка 81 по-горе, EU:T:2012:325, т. 201, 205 и 211).

86 В настоящия случай се налага констатацията, че жалбоподателят е идентифициран в обжалваното решение като участвал в нарушението. Следователно, ако се приеме, че в конкретния случай е налице действие, което прекъсва давността, то би могло да се противопостави на жалбоподателя.

87 Освен това следва да се постави въпросът дали, както твърди Комисията, решението ѝ от 30 септември 2003 г. да предостави съгласно точка 15 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. частично освобождаване от глоба в полза на ЕКА трябва да се квалифицира като действие, което прекъсва погасителната давност по смисъла на член 25, параграф 3 от Регламент № 1/2003.

88 В това отношение следва да се припомни, че от една страна, според съдебната практика изброяването в член 25, параграф 3 от Регламент № 1/2003, въведено с наречието „по-специално“, по никакъв начин не е ограничително и че тази разпоредба не обвързва прекъсването на погасителната давност с действие, за което е направено уведомяване, или с писмено пълномощно за проверка (вж. по аналогия решение от 15 октомври 2002 г., Limburgse Vinyl Maatschappij и др./Комисия, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P—C-252/99 P и C-254/99 P, Rec, EU:C:2002:582, т. 141 и 162), а от друга страна, че прекъсването на погасителната давност, което представлява изключение от принципа за петгодишния давностен срок, като такова трябва да се тълкува ограничително (решение от 19 март 2003 г., CMA CGM и др./Комисия, T-213/00, Rec, EU:T:2003:76, т. 484).

89 От друга страна, от разпоредбите на член 25, параграф 3, първо изречение от Регламент № 1/2003 става ясно, че за да се прекъсне погасителната давност по смисъла на посочения регламент, действието на Комисията трябва по-специално да е „с цел извършване на проучване или производство във връзка с нарушение“.

90 По отношение обаче на политиката по освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, установена от Комисията, Съдът е постановил, че програмите за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер са полезни инструменти за ефикасно разкриване на нарушенията на правилата на конкуренцията и прекратяването им и в този смисъл обслужват целта за ефективно прилагане на членове 101 ДФЕС и 102 ДФЕС (решение от 14 юни 2011 г., Pfleiderer, C-360/09, Сб., EU:C:2011:389, т. 25).

91 Освен това според Общия съд „програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер цели разследването, наказването и постигането на възпиращ ефект относно практики, които са сред най-сериозните нарушения на член 101 ДФЕС“ (решение от 9 септември 2011 г., Deltafina/Комисия, T-12/06, Сб., EU:T:2011:441, т. 107).

92 Общият съд е постановил също, че предоставянето на условно освобождаване от глоба включва създаването в хода на административното производство на особен процесуален статут в полза на предприятието, отговарящо на условията, посочени в точка 8 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г., който поражда определени правни последици (решение Deltafina/Комисия, т. 91 по-горе, EU:T:2011:441, т. 114).

93 Както става ясно от точки 103—118 от решение Deltafina/Комисия, точка 91 по-горе (EU:T:2011:441), които са отнасят до програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер, установена от Комисията, предоставянето на подалия заявление за освобождаване от глоба на условно освобождаване допринася за пълната ефикасност на посочената програма, като цели да бъде предоставено благоприятно третиране на предприятията, които сътрудничат с Комисията при разследванията на тайни картели, отнасящи се до практики, които са сред най-сериозните нарушения на член 101 ДФЕС (решение Deltafina/Комисия, т. 91 по-горе, EU:T:2011:441, т. 103 и 105). Именно в замяна на тяхното сътрудничество, активно и доброволно, улеснявайки задачата на Комисията, която се изразява в установяване и наказване на нарушенията на правилата на конкуренцията, тези предприятия могат да получат благоприятно третиране, що се отнася до глобите, които в противен случай биха им били наложени, при положение че отговарят на посочените в Известието относно сътрудничеството от 2002 г. условия (решение Deltafina/Комисия, т. 91 по-горе, EU:T:2011:441, т. 108).

94 От друга страна, следва да се припомни, че точка 8 от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. предвижда следното:

„Комисията ще предостави на дадено предприятие освобождаване от глоба, която в противен случай би била наложена, ако:

а) предприятието е първото, което предостави доказателства, които по мнението на Комисията ѝ дават възможност да вземе решение за провеждане на разследване по смисъла на член 14, параграф 3 от Регламент № 17 във връзка с твърдян случай на картел, засягащ Общността; или

б) предприятието е първото, което е представило доказателства, които по мнението на Комисията може да ѝ дадат възможност да установи нарушение на член [101 ДФЕС] във връзка с твърдян случай на картел, засягащ Общността“. [неофициален превод]

95 Съгласно точка 11, букви а)—в) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г.:

„В допълнение към условията, определени в точка 8, буква а) и в точка 9 или в точка 8 буква б) и точка 10, всички посочени по-долу условия трябва да бъдат изпълнени във всички случаи за всяко освобождаване от глоби:

а) предприятието сътрудничи на Комисията пълно, непрекъснато и експедитивно в рамките на цялото административно производство, като ѝ предоставя всички доказателства във връзка с предполагаемото нарушение, които постъпят в негово притежание или са достъпни за него. По-специално то трябва да остане на разположение на Комисията, за да отговаря незабавно на всякакви искания, които могат да допринесат за доказване на фактите;

б) предприятието преустановява участието си в твърдяната неправомерна практика не по-късно от момента, в който предостави доказателствата по точка 8, буква а) [или] буква б) в зависимост от случая;

в) предприятието не е извършило действия за принуждаване на други предприятия да участват в нарушението“. [неофициален превод]

96 Предвид съображенията, изложени в точки 90—95 по-горе, най-напред следва да се посочи, че програмата за освобождаване от глоби или намаляване на техния размер допринася непосредствено за пълната ефикасност на политиката по преследване на нарушенията на правилата на конкуренция на Европейския съюз, за която е отговорна Комисията. По-нататък решението да се предостави условно освобождаване на подалия заявление за освобождаване от

глоба позволява да се установи, че заявлението му отговаря на изискуемите условия, за да може в края на административното производство, при определени условия, да се ползва от окончателно освобождаване от глоба. Накрая, предоставеното частично освобождаване на подалия заявление за освобождаване от глоба задължава заинтересования, за да може да се ползва той от окончателно освобождаване от глоба, да спазва, до приемането от страна на Комисията на окончателно решение, поведение, което отговаря на условията, посочени в точка 11, букви а)—в) от Известието относно сътрудничеството от 2002 г. Поведението на подалия заявление за освобождаване от глоба се характеризира по-специално със задължение, от една страна, да сътрудничи на Комисията пълно, непрекъснато и експедитивно в рамките на цялото административно производство, а от друга страна, да предостави всички доказателства във връзка с предполагаемото нарушение.

97 Следователно решението за предоставяне на условно освобождаване на подалия заявление за освобождаване от глоба, доколкото му предоставя подобен процесуален статут, играе основна роля, тъй като позволява на Комисията да разследва и преследва предполагаемото нарушение. Ето защо следва да се приеме, че този процесуален акт, приет от Комисията, има за цел извършване на проучване или производство във връзка с нарушение по смисъла на член 25, параграф 3, първо изречение от Регламент № 1/2003 и по този начин може да бъде квалифициран като действие, което прекъсва погасителната давност. Както бе припомнено в точка 85 по-горе, подобно действие, което прекъсва давността, поражда последици erga omnes спрямо всички предприятия, участвали в разглежданото нарушение.

98 Предвид заключението, изведено в точка 97 по-горе, се налага констатацията, че в настоящия случай погасителната давност, която по отношение на жалбоподателя е започнала да тече, считано от 31 декември 1998 г., е била прекъсната четири години и девет месеца по-късно от решението на Комисията от 30 септември 2003 г. да предостави условно освобождаване от глоба на ЕКА. Поради този факт погасителната давност е започнала да тече отново, считано от датата на това решение, като осем месеца и десет дни по-късно отново е била прекъсната от искането на Комисията от 10 септември 2004 г. за предоставяне на информация, изпратено по-специално до Aragonesas. Погасителната давност следователно отново е започнала да тече до приемането на 11 юни 2008 г. или три години и девет месеца по-късно на решението от 2008 г. Поради тази причина с оглед на заключението, изведено в точка 77 по-горе, според което следва да се вземе предвид датата, на която Комисията е решила да наложи глобата на жалбоподателя, а именно датата на решението от 2008 г., или 11 юни 2008 г., последното решение, частично потвърдено по отношение на правните му последици в размер на 4 231 000 EUR, що се отнася до размера на глобата, от обжалваното решение, е прието в рамките на петгодишния давностен срок, предвиден в член 25, параграф 1, буква б) от Регламент № 1/2003.

99 От една страна, този извод не може да бъде поставен под въпрос от довода, изложен от жалбоподателя, че в съображение 492 от решението от 2008 г. Комисията е идентифицирала първото искане за предоставяне на информация от 10 септември 2004 г. като действие, което е прекъснало погасителната давност по настоящето дело. Всъщност фактът, че Комисията е посочила това действие в решението от 2008 г. не може да ѝ попречи да се позове сега на предходен акт, какъвто е решението от 30 септември 2003 г., за което тя също приема, че може да прекъсне погасителната давност. Всъщност от текста на посоченото съображение ясно следва, че според Комисията давностният срок е бил прекъснат „най-късно“ на 10 септември 2004 г. По този начин Комисията по никакъв начин не е изключила възможността, че други действия, предходни на искането за предоставяне на информация от 10 септември 2004 г., каквото е решението на Комисията от 30 септември 2003 г. да предостави на ЕКА частично освобождаване от глоба, също са могли да прекъснат погасителната давност.

100 От друга страна, неправилно жалбоподателят се позовава на практиката при вземане на решения, която според него до момента е преобладавала в решенията на Комисията, поддържайки, че последната е длъжна да приеме за действие, което прекъсва давността, първото искане за предоставяне на информация, което е изпратила на 10 септември 2004 г. на един от адресатите на решението от 2008 г. Всъщност, както става ясно от всички мотиви, изложени в точки 84—97 по-горе, квалифицирането на действие на Комисията като действие, което прекъсва погасителната давност, почива върху прилагането на нормативните разпоредби, изведени по-специално в настоящия случай от член 25 от Регламент № 1/2003, както са разтълкувани в крайна сметка от съда на Съюза. Следователно предходната практика при вземане на решения на Комисията, на която се позовава жалбоподателят, не може да я възпрепятства, под надзора на съда на Съюза, да приеме и други видове действия, които прекъсват давността, освен първото искане за предоставяне на информация.

101 На трето място, що се отнася до довода, посочен от жалбоподателя в писмената реплика, който е изведен от нарушаването на член 25, параграф 5 от Регламент № 1/2003, следва да се припомни, че по силата на член 76 от Процедурния правилник на Общия съд исковата молба или жалбата трябва да съдържа по-специално кратко изложение на посочените основания. Освен това съгласно постоянната съдебна практика, независимо от какъвто и да е терминологичен въпрос, изложението на основанията трябва да бъде достатъчно ясно и точно, за да позволи на ответната страна да подготви защитата си, а на Общия съд — да постанови решение по жалбата, при необходимост без да прибягва до друга информация. С оглед на гарантиране на правната сигурност и на доброто правораздаване, за да са допустими искът или жалбата, е необходимо съществените правни и фактически обстоятелства, на които те се основават, да следват поне обобщено, но по логичен и разбираем начин от текста на самата искова молба или жалба (вж. решение от 27 септември 2006 г., Roquette Frères/Комисия, T-322/01, Rec, EU:T:2006:267, т. 208 и цитираната съдебна практика). Също съгласно постоянната съдебна практика всяко правно основание, което не е достатъчно ясно формулирано в исковата молба или жалбата, трябва да се счита за недопустимо. Подобни изисквания се прилагат и когато в подкрепа на дадено основание е посочено оплакване. Тъй като става въпрос за абсолютна процесуална предпоставка, Общият съд може, ако е необходимо, да повдигне служебно въпроса за недопустимостта на тази основа (вж. решение от 14 декември 2005 г., Honeywell/Комисия, T-209/01, Rec, EU:T:2005:455, т. 54 и 55 и цитираната съдебна практика).

102 В конкретния случай се налага констатацията, че в по никакъв начин в писмената си реплика жалбоподателят не е твърдял, дори по същество, че е налице нарушение на член 25, параграф 5 от Регламент № 1/2003, доколкото в него се определя максимален давностен срок от десет години, с който разполага Комисията, за да наложи глоба. Следователно, както посочва Комисията, повдигнатото на етапа на писмената реплика основание, изведено от нарушаване на член 25, параграф 5 от Регламент № 1/2003, следва да се отхвърли като недопустимо.

103 В интерес на изчерпателността се налага констатацията, че във всеки случай посоченото основание е явно неоснователно. Всъщност давностният срок от десет години, определен в член 25, параграф 5 от Регламент № 1/2003, е започнал да тече от 31 декември 1998 г. и е трябвало да изтече най-рано на 31 декември 2008 г. в хипотезата, в която не е бил спиран съгласно разпоредбите на член 25, параграф 6 от същия регламент. Без да е необходимо обаче да се изчислява продължителността на евентуално спиране, се налага констатацията, че решението от 2008 г., частично потвърдено, както става ясно от точка 77 по-горе, по отношение на правните му последици в размер на 4 231 000 EUR, що се отнася до размера на глобата, от обжалваното решение, е прието на 11 юни 2008 г. или повече от шест месеца преди 31 декември 2008 г.

104 С оглед на всички изложени по-горе съображения първото оплакване от първото основание трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

105 С оглед на съображенията, изложени в точка 71 по-горе, които се отнасят до връзката между, от една страна, първото оплакване от първото основание и от друга страна, второто оплакване от първото основание и второто основание, след като първото оплакване от първото основание трябва да се отхвърли като неоснователно, жалбата следва да се отхвърли в нейната цялост, без да трябва да се вземе отношение по второто оплакване от първото основание или по второто основание.

По съдебните разноски

106 По смисъла на член 134, параграф 1 от Процедурния правилник всяка страна, загубила делото, се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено искане в този смисъл. Тъй като жалбоподателят е загубил делото, той трябва да бъде осъден да заплати съдебните разноски в съответствие с искането на Комисията.

По изложените съображения

ОБЩИЯТ СЪД (втори състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Corporación Empresarial de Materiales de Construcción, SA понася направените от него съдебни разноски, както и тези на Европейската комисия.

Martins Ribeiro Gervasoni Madise

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 6 октомври 2015 година.

Подписи